

เศรษฐีและลาซารัส (ลูกา 16:19-31)

โดยอาจารย์แม็กซ์ ไคลน์

(The Rich Man and Lazarus (Luke 16:19-31), by Max Klein)

เรื่องราวของเศรษฐีและลาซารัสที่พระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นเจ้าทรงสอนไม่ได้เป็นเรื่องคำอุปมาหรือเรื่องเล่าที่แต่งขึ้นเพื่อสอน (a parable) เพราะคำอุปมาจะไม่กล่าวถึงชื่อที่แท้จริงโดยเฉพาะหรือสถานที่ตามภูมิศาสตร์ที่แท้จริง ตัวอย่างของคำอุปมาที่มักจะเริ่มต้นตามปกติด้วยการแนะนำผู้สวมบทบาทในเรื่องเล่า เช่น “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน” หรือ “มีชายที่ร่ำรวยคนหนึ่งผู้ซึ่งมีผู้รับใช้คนหนึ่ง” อย่างไรก็ตาม เรื่องของเศรษฐีกับลาซารัสที่ในแดนผู้ตาย (เฮดีส /Hades/ในภาษากรีก) เป็นเรื่องจริง ในเรื่องเป็นผู้นับถือที่มีอยู่จริง เรื่องได้เกิดขึ้นในสถานที่ทางภูมิศาสตร์ที่มีอยู่จริง

ลูกา 16:19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด มีชีวิตอย่างขึ้นบานทุกวัน ๆ ในความหรูหรา

ถึงแม้ว่าการเป็นคนที่มีมั่งคั่งและการใช้ชีวิตอย่างหรูหราไม่ใช่เป็นการไร้ศีลธรรมหรือเป็นความบาป หรือแม้แต่เป็นสิ่งที่ผิด ความมั่งคั่งสามารถนำไปสู่สิ่งที่ทำให้ไขว่เขวไปในชีวิต หรือการให้ความสำคัญหรือคุณค่าในสิ่งที่ผิด เกิดเป็นภาพลวงตาหรือการเข้าใจผิดของความสุข และเกิดความอยากในทางที่ผิด (ตัณหา) ความมั่งคั่งของโลกสามารถทำให้คนๆ หนึ่งไขว่เขวไปจากสิ่งใดที่สำคัญอย่างแท้จริง และผู้คนที่มั่งคั่งทางโลกมากมายหลายคนได้กลายเป็นผู้ที่ยุ่งวุ่นวายอยู่กับการจัดการหรือการใช้จ่ายเงินของพวกเขา และไม่ได้ใช้เวลาที่จะคิดเกี่ยวกับเรื่องของนิรันดร์กาลเลยในเวลานี้ ผู้คนมากมายที่มั่งคั่งในทางโลกจึงมีการให้ความสำคัญหรือคุณค่าในสิ่งที่ไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน ให้ความสำคัญไว้มากเกินไปที่ความสำเร็จของมนุษย์ ความพึงพอใจ อำนาจ ความอยากให้คนอื่นพึงพอใจ ชีวิตทางสังคมและสุขภาพร่างกาย ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นบุคคลที่ไม่ได้หยั่งรู้ความจริงที่ว่า เงินได้ทำให้เกิดภาพลวงตาของความสุขและความมั่นคง ผู้คนมากมายไม่ได้คิดถึงว่า ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นมั่งคั่งหรือคนยากจนต่างเชื่อว่าถ้าพวกเขามีเงินมากเพียงพอพวกเขาจะสามารถเอาชนะปัญหาทั้งหมดในชีวิตได้ การมีเงินก็เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ความอยากได้เงิน (ในทางที่ผิด-ตัณหาเรื่องเงิน) ทำให้คนที่มั่งคั่งตกเป็นทาสของเงิน เพราะว่าการถูกทำให้ไขว่เขวไปจากการให้คุณค่าหรือคุณค่าในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ภาพลวงตาและความอยากในทางที่ผิด (ตัณหา) ผู้คนที่ร่ำรวยมากมายจึงไม่ได้ให้ความสนใจในพระธรรมฮีบรูบทที่ 9 ข้อ 27 ที่ว่า “มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็มีการพิพากษาฉันใด” และในมาระโก 8:36,37 “เพราะถ้าผู้ใดจะ

ได้สิ่งของทั้งสินทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิต (immortal) ของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา”

16:20 และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว [ทั้งโยบและลาซารัสเต็มไปด้วยแผลพุพอง] ถูกโยนไว้อยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี

ลาซารัสตายอย่างไร ที่เห็น พบว่าลาซารัสที่เต็มไปด้วยแผลทั้งตัวได้ถูกตีจนหมดแรงและจากนั้นได้ถูกโยนไว้ที่ประตูใหญ่ที่รั้วบ้านของเศรษฐี อาจเป็นได้ว่าจากกลุ่มมิชชาชีพหรือจากฝูงชนที่กำลังก่อจลาจล หลักการคือ พวกเขาจะไม่แบ่งแยก พวกเขาจะดูหมิ่นทั้งคนร่ำรวย คนยากจนและคนที่หมดหนทางในชีวิต ลาซารัสได้อ่อนแรงมากและถูกกระทำทารุณมา นั่นทำให้เขาไม่สามารถผละออกไปจากประตูรั้วของเศรษฐีได้และลาซารัสยังคงต้องอยู่ที่นั่นจนกระทั่งตาย

หลังจากที่โยบได้ผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยาน (Evidence Testing) ในที่สุดพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ฟูสุภาพของโยบ เป็นพระคุณของการให้มีชีวิตอยู่ (พระคุณของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อในชีวิต) แต่ทว่าลาซารัสหลังจากที่ผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยานอย่างประสบความสำเร็จแล้ว ลาซารัสได้จากโลกนี้ไปภายใต้ “พระคุณในการตาย” (dying grace) (เป็นพระคุณของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณเมื่อเสียชีวิต) ความจริงที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของวันเวลาตายของลาซารัสซึ่งมีความหมายสำคัญ ที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงนำเอา “พระคุณแห่งการส่งกำลังบำรุงผู้เชื่อในขณะที่มีชีวิตอยู่บนโลก” (logistical grace) ออกไปจากลาซารัส เพื่อที่ลาซารัสจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าในรูปแบบวิธีที่พิเศษ

ลาซารัสในฐานะที่ได้เป็นวีรบุรุษที่ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มองเห็น (invisible hero) ในสงครามฝ่ายวิญญาณ (the angelic conflict) จะแสดงให้เห็นเหล่าทูตสวรรค์เห็นอย่างโดยเฉพาะถึงความจริงของพระเจ้าที่มีอยู่ในจิตใจ (ของผู้เชื่อ) สามารถพัฒนาความรักที่เข้มแข็งที่มีต่อพระเจ้าทั้งสามพระภาคในตรีเอกานุภาพได้อย่างไร ที่ว่าจะไม่มีความทุกข์ยากลำบากใดในชีวิตสามารถทำลายความรักที่เขามีต่อพระเจ้าได้ ลาซารัสได้พิสูจน์ให้การเป็นพยานถึงความสำคัญของการได้รับคุณค่าความสำคัญนิรันดร์เหนือกว่าบุคคลเหล่านั้นที่มีเพียงสิ่งของชั่วคราว การพิสูจน์เป็นพยานของลาซารัสนี้ภายใต้พระคุณในการตาย (dying grace) ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าอย่างมากที่สุด

16:21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น [ไม่มีใครเต็มใจให้อาหาร] แม้สุนัขก็มาเลียแผลที่เจ็บปวดของเขา

ลาซาร์สเป็นคนปกติโดยทั่วไป (ไม่ได้หูดหู่สะเทือนใจ) และดังนั้นจึงมีความต้องการทางร่างกายตามปกติ ในสภาวะปกติ ในความหิวมาก เขาต้องการเพียงเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรซฐี ถ้าลาซาร์สอยู่ในสถานะที่หูดหู่สะเทือนใจ เขาก็จะไม่มีความต้องการอาหารหรือไม่มีความต้องการของกระเพาะอาหาร

เพื่อนๆ ที่มีอยู่ของลาซาร์สคือพวกสุนัขที่ไม่เชื่อ ที่สุนัขพวกนี้ได้แสดงความเห็นใจต่อลาซาร์สมากกว่าเศรซฐีและเพื่อนๆของเขาหรือบุคคลอื่นที่รู้ถึงสภาพของลาซาร์ส ลาซาร์สได้ถูกตัดออกจากความรักใดๆของมนุษย์ ความเห็นอกเห็นใจและมิตรภาพของมนุษย์

16:22 อยู่มาชายยากจนคนนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ [เป็นทูตสวรรค์ระดับนายทหาร ในการให้เกียรติสภาพของลาซาร์สในฐานะที่เป็นผู้เชื่อที่มีชัยชนะ] **ได้นำเขาไปไว้ที่ทรงอกของอับราฮัม** [เป็นคำโดยเฉพาะสำหรับสถานที่ในเมืองบรมสุขเกษมหรือ paradise เป็นสถานที่สำหรับผู้เชื่อที่ยอดเยี่ยมที่สุด] **ฝ่ายเศรซฐีนั้นก็ตายด้วยและเขาก็ฝังเศรซฐีไว้**

การเปรียบเทียบจากบริบท ได้บ่งบอกว่าลาซาร์สไม่ได้ถูกฝังไว้ ไม่แม้แต่ในทุ่งข้างหม้อ (a potter's field) พบว่า หลังลาซาร์สตายเขาได้ถูกทิ้งไปพร้อมกับขยะและถูกโยนลงไปในกองขยะที่สุ่มกองอยู่หรือถูกเผาตามที่เคยทำในสมัยก่อน ในกรณีของลาซาร์ส โดยที่เขาไม่มีผู้ใดคอยห่วงใยดูแล เป็นไปได้ว่าซากศพของเขาได้เน่าเปื่อยไปบางส่วนแล้วก่อนการพบศพของเขาและเป็นที่น่ารังเกียจน่าขยะแขยงที่จะนำไปที่ทุ่งข้างหม้อ เขาจึงถูกโยนทิ้งลงไปในหุบเขาเกเฮนนาที่ลึกและแคบๆและถูกเผา หุบเขานี้ถูกใช้เป็นที่ทิ้งขยะของกรุงเยรูซาเล็มและสุ่มกองขยะไว้ อยู่ทางตอนใต้ของเยรูซาเล็ม

ต่อมา เมื่อเศรซฐีตาย เป็นได้ว่ามีการจัดพิธีฝังศพที่ใช้อวดและพิเศษมากตามที่เศรซฐีได้ปรารถนาไว้ ร่างของเขาได้ถูกนำไปใส่ไว้ในหีบศพที่สวยงามและลำดับต่อมาก็นำไปฝังไว้ในสุสานอันสง่างาม แต่ทั้งหมดไม่ได้มีความหมายเลยต่อจิตใจของเศรซฐีที่ถูกส่งโดยตรงทันทีไปสู่ที่ทุกข์ทรมาน (Torments) ที่ในแดนผู้ตาย (Hades) สถานที่ที่ซึ่งจิตใจได้ถูกใส่ไปยังร่างกายชั่วคราว (interim body) ที่เขาจะต้องทนทุกข์ทรมานจากความน่ากลัสน่าสยของขวิญญูของความร้อนและเปลวเพลิง

ถ้าคุณได้สัมภาษณ์ลาซาร์สในเวลานี้เกี่ยวกับการทนทุกข์ทรมานของเขาที่ประจักษ์ของเศรซฐี คำตอบของเขา แน่แน่นอนว่าต้องพูดถึงเวลาที่เขามีชีวิตอยู่บนโลก กำลังถูกโยนลงไปในถัง (ขยะ) และเปรียบเทียบกับนิรันดร์กาล และแม้แต่การทนทุกข์ทรมานอย่างมากมายบนโลกก็จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับพระพรอันน่าอัศจรรย์ที่เขาจะได้ชื่นชมยินดีต่อไปนับล้านล้านปี

หรือในทางกลับกัน ถ้าคุณได้สัมภาษณ์ชายเศรซฐีนั้น เกี่ยวกับความพึงพอใจมากของมนุษย์อำนาจและอิทธิพลที่เขาได้มีตลอดช่วงชีวิตของเขาที่อยู่บนโลก ก่อนข้างแนวว่า เขาจะตอบว่า “ฉันเสียใจและเสียตายจริงๆ ทุกๆวินาที ทุกนาที่ของความเจริญรุ่งเรือง ความพึงพอใจของโลก อำนาจและอิทธิพล สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ฉันตาบอดต่อความจำเป็นความต้องการถึงความรอดนิรันดร์ (eternal salvation) สัมพันธภาพกับพระเจ้าที่ซึ่งฉันสามารถมีได้ทั้งเวลาที่ชีวิตอยู่บนโลกและในนิรันดร์กาล ฉันขอสาปแช่งเวลาดีๆ (บน

โลก) ที่ทำให้ฉันตบอดต่อความสำคัญของนิรันดร์กาล ความน่ากลัวความน่าสยดสยองของสถานะนิรันดร์ ได้ลบบอกจนสิ้นซากความพึงพอใจทั้งหมดของโลกตลอดช่วงเวลาที่ฉันมีชีวิตอยู่บนโลก เพราะเป็นเวลา มากกว่า 2,000 ปีแล้วที่ฉันต้องรับการทรมานทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวเพลิงไฟของแดนผู้ตายและ (รอคอยที่จะรับ) สิ่งเลวร้ายที่สุดที่ยังคงมาไม่ถึง...”

16:23 **แล้วเมื่ออยู่ในนรก** [แดนผู้ตาย / Hades] **เป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก** [อยู่ในที่ทุกข์ทรมาน-Torments] **เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่ทรงอกของอับราฮัม** [ในสถานที่ที่มีเกียรติมากของเมืองบรมเกษมสุข / Paradise]

ในตอนนี้ได้เปิดเผยมากเกี่ยวกับสภาวะของผู้ที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้วว่ากำลังเผชิญกับสิ่งใด ในข้อนี้ และข้อต่อๆมา เราได้อ่านพบว่าชายเศรษฐีมีตา มีลิ้น และแน่นอนว่ามีเสียงที่จะพูดและมีหูที่จะฟัง ในทางกลับกันร่างกายชั่วคราวของผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในแดนผู้ตายทำการเหมือนกันมากกับร่างกายของมนุษย์ที่อยู่บนโลกที่เขาได้มีจิตใจอยู่ในร่างกายชั่วคราวนั้น ที่จะสัมผัสรับรู้ถึงสิ่งแวดล้อมและการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และในกายนั้นก็จะมีระบบเส้นประสาทที่รับรู้ถึงความเจ็บปวดที่ส่งสัญญาณของความเจ็บปวดและการกระหายน้ำมายังจิตใจ ไม่มีทางหนีได้เลยจากการทรมานทุกข์ทรมานในที่ทุกข์ทรมาน (Torments) ในแดนผู้ตายนี้ เราได้รับการสอนด้วยเช่นกันว่า ที่ทุกข์ทรมานนี้เป็นที่แห่งความมืด (มัทธิว 22:13) ดังนั้นเราอาจจะนึกภาพชายเศรษฐีกำลังยืนอยู่ที่ริมขอบเหวของที่ทุกข์ทรมาน กำลังมองออกไปจากความมืดข้ามเหวลึกที่ไม่สามารถผ่านข้ามไปได้ มองไปยังเมืองบรมเกษมสุข (Paradise) ที่กำลังส่องสว่างอย่างสวยงาม ที่นั่นชายเศรษฐีสามารถมองเห็นลาซารัสกับอับราฮัม

ผู้ไม่เชื่อที่อยู่ในที่ทุกข์ทรมาน (Torments) ที่แดนผู้ตายจะถูกนำตัวออกมาจากที่ทุกข์ทรมาน อย่างหวุดหวิดก่อนการทำลายดาวเคราะห์โลกและจักรวาลเมื่อจบยุคพันปีของพระคริสต์ จิตใจของผู้ไม่เชื่อทั้งหมดจะถูกย้ายจากร่างกายชั่วคราวของพวกเขาไปสู่กายนิรันดร์ที่จะอยู่ถาวรตลอดไปเพื่อที่จะต้องเผชิญกับพระที่นั่งใหญ่สีขาวแห่งการพิพากษา (วิวรณ์ 20:6 , ยอห์น 5:29) ที่ที่พวกเขาจะถูกพิพากษาโดยพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าและถูกโยนลงไปในบึงไฟที่พวกเขาจะต้องมีส่วนร่วมในชะตากรรมเดียวกันกับซาตาน (มัทธิว 25:41 , วิวรณ์ 20:10)

เนื่องจากอับราฮัมเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดของชนชาติยิว และเป็นหนึ่งในผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยพระคัมภีร์เดิม การที่ลาซารัสกำลังอยู่กับอับราฮัม (ที่เมืองบรมเกษมสุข / Paradise) แสดงนัยถึงเกียรติอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น คำสอน “ทรงอกอับราฮัม” (Abraham's Bosom) ได้บอกถึง “ส่วนหนึ่งของเมืองบรมเกษมสุข” ที่ตั้งอยู่ไว้เพื่อผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งตายฝ่ายกายด้วยเกียรติอันสูงสุด ผู้เชื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้จะถูกนำไปที่สวรรค์ชั้นที่สาม เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเสด็จขึ้นแล้วหลังจากการฟื้นพระชนม์ (The Ascension of Christ) แต่ยังคงต้องรอคอยก่อนจะจบยุคอิสราเอลอย่างสมบูรณ์ (ซึ่งจะจบลงเมื่อสิ้นยุคยุค

7 ปีแห่งการทุกข์ทรมาน / Tribulation ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ด้วย) ก่อนที่พวกเขา (ผู้เชื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิม) สามารถได้รับกายนิรันดรของพวกเขา

16:24 **เศรซฐึจึงร้องว่า `อับราฮัมบิดาเจ้าข้า [แสดงว่าชายเศรซฐึเป็นชาวยิว] ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด [เป็นบางสิ่งที่ลาซารัสไม่เคยพูดที่ประตูรั้วบ้านเศรซฐึ] ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่ม [ลาซารัสในกายชั่วคราว] นำมาแตะลิ้น [ลิ้นของเศรซฐึในกายชั่วคราว] ของข้าพเจ้าให้เย็นลง ด้วยว่า ข้าพเจ้าอยู่ในความทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้`**

เมื่อมีชีวิตบนโลก เศรซฐึไม่มีความเมตตาจากภูษา แต่ในทีทุกข์ทรมานที่แดนผู้ตายเขาได้ร้องขอความเมตตาจากภูษา ในทางกลับกัน ไม่ได้มีบันทึกไว้เลยว่าลาซารัสได้เคยร้องขอความเมตตาจากเศรซฐึหรือคนอื่นใด ลาซารัสไม่เคยบ่น ร้องทุกข์หรือขอความกรุณา คนชั่วไร้ความเมตตาจากภูษาต่อผู้อื่น แต่เมื่อต้องพบกับปัญหาความเดือดร้อน ความยากลำบาก พวกนี้ได้รับร้องขอหรือแม้แต่ขอความเมตตาเพื่อตนเอง โดยที่ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ได้เห็นอกเห็นใจและมีเมตตาจากภูษาต่อผู้อื่น แต่ไม่ได้ร้องขอหรือขอความกรุณาจากผู้อื่น แม้ว่าเมื่อพวกเขาอยู่ในความยากลำบากขาดแคลนก็ตาม

เสียงร้องขอความเมตตาจากภูษาต้องเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อมีชีวิตอยู่บนโลก เพราะว่าเมื่อถึงนิรันดรกาลแล้วก็จะเป็นการสายเกินไป เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? แน่นนอนว่า บุคคลหนึ่งต้องเข้าใจว่าทุกๆ การตัดสินใจของเรานั้นมีกรอบเวลาอยู่ การตัดสินใจว่าคุณจะรับประทานอะไรในมื้อเย็น ซึ่งตามปกติจะมีผลตามมาไม่นานกว่าหนึ่งหรือสองชั่วโมง การตัดสินใจแต่งงานก็จะมีผลยาวนานตามปกติแล้วมากที่สุดประมาณ 50 ปี อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจของเราเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์ที่บนกางเขน ผลหรือกรอบแห่งช่วงเวลานั้นส่งผลไปตลอดตราบนิจนิรันดร

16:25 **แต่อับราฮัมตอบว่า `เด็กเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว [ให้ความสำคัญกับสิ่งของชั่วคราวของโลก] และลาซารัสได้ของเลว [แม้ว่าอยู่ภายใต้การทนทุกข์บนโลก แต่ได้ให้ความสำคัญไปที่นิรันดรกาล] แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความสุขสบาย [พระเจ้าประทานให้อยู่ในสถานที่ที่พิเศษที่มีเกียรติมาก] แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน [เพราะว่าเจ้าได้หันเหความสนใจไปจากสิ่งที่เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริง]**

ที่อับราฮัมเรียกเศรซฐึผู้นี้ว่า “เด็ก” เพราะว่าเขาไม่ได้ยอมรับต่อความรับผิดชอบของเขาที่ต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจที่ส่งผลต่อนิรันดรกาลของตน เมื่อเศรซฐึได้เลือกที่จะปฏิเสธข้อมูลความจริงของพระกิตติคุณเรื่องความรอด เขากำลังเลือกที่จะต้องรับการทนทุกข์ทรมานอย่างแท้จริง แรกเริ่มที่ “ทีทุกข์ทรมาน” และต่อมาในบึงไฟ ดังนั้นไม่ว่าเขาจะชอบมันหรือไม่ก็ตาม เศรซฐึคนนี้ก็จะต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง

16:26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเขาที่พวกเขามีหัวใจใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้'

ถึงแม้ว่า อับราฮัมต้องการที่จะช่วย แต่เขาก็จะไม่สามารถทำได้ หลังจากการตายฝ่ายร่างกาย ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อจะถูกแยกออกจากกัน และก็จะเป็นอย่างนั้นในนิรันดร์กาล ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงแผนการของพระเจ้าพระบิดาได้

16:27 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า [อับราฮัมเป็นบิดาของชนชาติยิว] ถ้าอย่างนั้นขอท่านส่งลาซาร์สไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า [บ้านที่ซึ่งเศรษฐีและน้องทั้ง 5 คนของเขาได้เห็นลาซาร์สผู้อดหยากทุกวัน]

16:28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซาร์สเตือน [เป็นพยาน] ต่อพวกเขา [ให้ความสนใจไปที่การปฏิเสศพระกิตติคุณเรื่องความรอด] เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรงมานี้ด้วยเช่นกัน'

16:29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'เขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะนั้นแล้ว [มีพระคัมภีร์ภาคพระสัญญาเดิมที่ถูกบันทึกแล้ว] ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด'

16:30 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาพวกเขา พวกเขาจะเปลี่ยนความคิดของพวกเขาเสียใหม่' [คิดพิจารณาอย่างรอบคอบถึงพระเยซูคริสต์ ถ้าผู้ไม่เชื่อคนหนึ่งได้เปลี่ยนความคิดที่มีต่อพระเยซูคริสต์ เขาจะเชื่อ]

ในข้อ 27-30 เศรษฐีที่อยู่ในที่ทุกข์ทรมานที่แดนผู้ตายดูเหมือนว่าจะเข้าใจพระกิตติคุณเรื่องความรอดแล้ว โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามที่จะได้รับความรอดได้ "การเปลี่ยนความคิดของคนๆหนึ่งและเชื่อในพระเยซูคริสต์" เพราะเศรษฐีได้ใช้คำภาษากรีกว่า μετανοέω (*metanoéo* / เมตาโนเอโอ) ที่แปลว่า "เปลี่ยนความคิด" (change of mind)¹ ซึ่งเป็นคำหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความรอด ซึ่งในมาระโก 1:15 พระเยซูคริสต์ทรงบัญชาว่า "จงเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ (ใช้คำกรีก "เมตาโนเอโอ") และเชื่อในข่าวประเสริฐเถิด" ในมัทธิว 11:20 พระเยซูคริสต์ทรงตำหนิพวกยิวที่ปฏิเสธความจริงของพระเจ้า ปฏิเสศพระเยซูคริสต์ (negative volition / -V) "แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการ

¹ ไม่ใช่ที่มักแปลกันผิดๆว่า "จงกลับใจเสียใหม่" (repent) การกลับใจเสียใหม่ได้เน้นไปที่การกระทำของมนุษย์เองที่จะได้รับความรอด เช่นต้องเลิกนิสัยบาปเก่า เลิกพฤติกรรมนิสัยไม่ดีต่างๆก่อน ฯลฯ จึงจะรอดได้ แต่การรับความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (เอเฟซัส 2:8-9) เพียงแค่นี้ก็ไม่ได้ตามเปลี่ยนความคิดของตน (change of mind) ที่มีต่อพระเยซูคริสต์มาเชื่อในพระเยซูคริสต์เขาก็ได้รอดนิรันดร์

อิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้เปลี่ยนความคิดเสียใหม่ (เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์)” / ในที่นี้พระเยซูคริสต์ก็ทรงใช้คำว่า “เมตาโนเอโอ” / เปลี่ยนความคิด ก่อนที่ผู้ใดก็ตามได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เขาได้เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

เศรซฐี (ที่อยู่ในที่ทุกข์ทรมานที่แดนผู้ตาย) ไม่ได้ร้องขอโอกาสที่จะได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เพราะเขาได้รู้แล้วว่ามันสายเกินไปสำหรับเขาแล้วที่จะตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ (เพราะว่าก่อนตายฝ่ายกายเขาได้ตัดสินใจสำหรับนิรันดรกาลของตนแล้ว)

16:31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า “ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ [ข้อมูลความจริงของพระกิตติคุณเรื่องความรอดที่พบในพระคัมภีร์ภาคพระสัญญาเดิม / เช่นในอิสยาห์บทที่ 53] แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ”

พระวจนะของพระเจ้า (ในข้อนี้คือพระคัมภีร์ภาคพระสัญญาเดิม) ทรงฤทธานุภาพยิ่งกว่าการอัศจรรย์ใดๆ ยิ่งกว่านั้นลาซารัสได้เคยประกาศข่างประเสริฐที่ประตูรั้วของเศรซฐี อย่างที่เป็น ประตูรั้วที่บ้านเศรซฐีได้เป็นธรรมเนียมที่ลาซารัสกล่าวพระวจนะของพระเจ้า (เรื่องความรอด) ถ้าพวกเขาจะไม่ฟังลาซารัส ต่อมาพวกเขาก็จะไม่ฟังถ้าลาซารัสได้กลับมาเตือน (หรือประกาศเป็นพยานเรื่องความรอด) ถ้าคนๆหนึ่งได้ปฏิเสธต่อความจริงของพระเจ้า แม้มีการอัศจรรย์ (เช่นการกลับมาจากเมืองบรมเกษมสุขของลาซารัส) เขาก็จะไม่เปลี่ยนความคิดของพวกเขา (ยอห์น 12:37 , มัทธิว 11:20, ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ที่ 2 ในสมัยอียิปต์ ต่างก็เป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี) ถ้าโมเสสและบรรดาพวกผู้เผยพระวจนะยังไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของพวกเขา ลาซารัสเองก็ไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของพวกเขาได้

www.maxklein.org

©